

ПРЕДГОВОР

Нашият народ преживя две черни десетилетия, заключени между историческите дати: 9 юни 1923 година и 9 септември 1944 година. Без да говорим за преследваните, интернираните и концлагерираните, които минаха през кръговете на полицейския ад, нашият народ даде десетки хиляди жертви през този период. Между тези жертви фигурират имената на публицисти, журналисти и художници: Йосиф Хербст, Тодор Страшимиров, Михаил Пундев, инж. Георги Ив. Вълков, Ал. Пеев, Ст. Куцаров и др. Списъкът на писателите е много по-дълъг. Това красноречиво говори, че целта на реакцията е била да обезглави челниците на нашия духовен живот, за да няма кой да вдъхновява и направлява народа ни в борбите за народни свободи.

Кървавият проф. Цанков през годините 1923 — 1925 покоси живота на най-смелите: Гео Милев, Хр. Ясенов, Сергей Румянцев, Арсени Йовков, Димо Петранов, Васил Карагьозов, Никола Гинев и високо даровития критик Георги Шейтанов, от когото Антон Страшимиров и проф. Асен Златаров са били във възторг.

Било поради омекотяване на режимите, било поради предпазливостта на нашите писатели, от 1925 до 1942 година има убити само двама: литературния критик Васил Пундев (1930 година) и македонския поет Коле Неделковски (1931 година).

От 1942 година до 9 септември 1944 година, през един период от две години, има убити петнадесет писатели — все млади и ентузиазирани, готови за борба и саможертва. Между тях има и един голям поет: Никола Йосифов. Многообещаващи бяха и следните млади писатели: Атанас Манчев, Кирил